

Bàsquet Manresa

À

Feliçment el Bàsquet Manresa ?que enguany ha competit amb la marca del seu principal patrocinador ICL? ha aconseguit al darrer partit salvar la categoria a la màxima divisió del bàsquet professional estatal. Com sempre, fent un esforç important a nivell econòmic i esportiu, patint, tot s'ha de dir, més del compte atès que als darrers partits el bloqueig mental dels jugadors ha malbaratat una trajectòria que, tenint en compte les circumstàncies i la debilitat econòmica del club, era fins a les darreres jornades relativament bona. Per tant, aquest estiu no hi haurà neguit per la possible pèrdua de categoria ?salvada fa ara dos i tres anys als despatxos? i es podran dedicar plenament a bastir un nou projecte tècnic i esportiu.

Jo no en sóc un aficionat/patidor i no entenc gran cosa de bàsquet, però ho vaig seguint atès que és l'esport que permet col·locar el nom de la nostra ciutat més enllà del nostre petit àmbit territorial. S'ha de remarcar, una vegada més, l'excepcionalitat miraculosa de poder mantenir a l'elit un club amb les seves característiques. Però més enllà d'això, voldria fer una reflexió en veu alta sobre la manera com funciona la lliga ACB, que perjudica enormement clubs com el Manresa. Hi ha per una banda, els grans equips que multipliquen per 10 el pressupost dels més modestos, entre els quals hi ha al Manresa que, a més a més, és habitualment el que va a la cua de tots. Aquest fet ja implica clarament que a l'hora de confeccionar la plantilla els jugadors a escollir no poden ser els millors en el seu ram ni gaire contrastats en altres llocs. Fins aquí normal, atès el panorama. Tothom té assumit que cal ser intuïtiu, arriscat i valent quan s'ha de fitxar. Ara bé, on sí que crec que aquesta lliga Endesa fa aigües és en la continuïtat d'un cert projecte esportiu. No n'hi ha, en general, enlloc. Com si fossin mercenaris/gladiadors, cada club els va canviant temporada rere temporada ?fins i tot en el decurs de la mateixa temporada? i aquesta gent es dedica, professionalment això sí, a lluitar puntualment pel club que amb penes i treballs, els paga. I en el cas de Manresa la situació encara ha estat darrerament més problemàtica amb canvis constants i amb cares pràcticament noves cada any, sense continuïtat.

No faig aquest apunt per criticar el que bonament es fa des de casa nostra o plantejar un nou escenari. No hi entenc prou. Però sí que veig que tota la pedrera que es cou al bàsquet de base no té després cap mena de possibilitat d'arribar de manera natural al primer equip. Si això és difícil als equips que són a dalt de la piràmide, ja que necessiten resultats immediats i es mouen sobretot amb el talonari a la mà, semblaria que clubs modestos com el Manresa haurien de treballar bé la formació i ser, a la llarga, una bona escola de bàsquet que, a banda de nodrir el propi equip professional, poguessin vendre arreu jugadors de nivell. Ara mateix tot es redueix a muntar una plantilla ?entrenador inclòs? de novinguts en funció del pressupost que es pugui assolir, sense possibilitat de crear un estil de joc i, endavant les atxes! No sé si aquest model té gaire sentit, la veritat.